

Dem kan man ikke gøre andet, som jeg var inde på i et tidligere indlæg, end at erklære dem konkurs, hvis ikke de har noget, man kan tage fra dem, men hvis de bare har en smule forretning, vil de jo kæmpe for at undgå, at man lukker forretningen ved at erklære dem konkurs. Derfor er det udelukkende lønmodtagere, forslaget handler om.

Når staten i øvrigt kan foretage løntilbageholdelse for skattekrav, underholdsbidrag osv., hvorfor skulle private så egentlig ikke kunne? Systemet er jo allerede sat i gang.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg hæftede mig ved en af de ting, som hr. Erling Oxdam sagde under et af sine første indlæg, nemlig at det her er et sagligt og gennemarbejdet forslag fra advokaternes og danskernes hverdag. Det tror jeg er rigtig nok, men det handler så om at finde en balance mellem retssikkerhedshensyn til den ene side og retssikkerhedshensyn til den anden side.

Vi vil meget gerne i Det Radikale Venstre være med til at øge muligheden for effektivt at inddrive udestående fordringer, også for at vi kan undgå den store belastning af domstolene, som justitsministeren har påpeget, og som vi ved er genstand for det arbejde, som nu foregår.

Derfor er det selvfølgelig fristende at sige ja til disse ting, for så ville vi kunne få løst nogle problemer, men omvendt mener vi, at vi meget vel kan komme ud i den situation, at nogle af debitorernes retssikkerhed kan komme i klemme.

Vi mener, at der er megen holdbarhed og vægt i det argument, som flere har været på talerstolen med – justitsministeren som den første – at private kreditorer i mange situationer i hvert fald har mulighed for at vælge deres debitorer. Man kan kreditvurdere, man kan være mere eller mindre aggressiv i sin salgskampagne, og man har helt andre muligheder for at være selektiv med hensyn til, hvem man får udestående fordringer hos, end det offentlige har.

Det offentlige har sådan set en pligt til på alles vegne – både hr. Oxdams og mine – at sørge for at få sine tilgodehavender ind, sådan at vi ikke får pålignet en ekstra skat, og derfor mener jeg som udgangspunkt, at det er rigtigt, at det offentlige har nogle fortrin frem for så mange andre, her først og fremmest de private kreditorer.

Vi må, ligesom justitsministeren og de andre regeringspartier indtil nu, afvise forslaget. Vi synes bestemt, der er gode elementer i det, og dem vil vi være med til at arbejde videre på, når vi får rapporterne fra de to udvalg, Småsagsudvalget og den arbejdsgruppe, som justitsministeren har talt om. Jeg har hæftet mig ved, at vi ikke har fået sat nogen tid på, hvornår vi kan få rapporterne, men vi håber da, at de kan komme sådan, at vi måske i næste folketingssamling kan komme videre i denne debat.

John Vinther (KF):

Jeg skal som ordfører for forslagsstillerne takke; jeg ved ikke, om jeg skal takke så meget for modtagelsen af forslaget, for det var vel i realiteten kun forslagsstillerne og Fremskridtspartiet, der kunne støtte det, men i hvert fald takke for debatten.

Jeg bemærkede, at flere brugte drilleriet med, at det var et politisk paradeforslag. Det er det ikke. Det bunder naturligvis i, at vi i hverdagen oplever, at det er meget vanskeligt at inddrive private fordringer, bl.a. er det meget dyrt, og så skulle jeg da hilse og sige, at det i øvrigt ikke er et forslag, som VK er kommet med. Det bygger på en betænkning afgivet af Retsplejerådet, og det skulle jo nok borge for kvaliteten i det.

Flere af ordførerne er kommet med den indvending, at dette forslag alene retter sig mod lønmodtagere. Det er jo klart nok, og det ligger i sagens natur, da det er svært vanskeligt at foretage lønindeholdelse hos personer, der ikke modtager løn. Så kan man spørge: Hvorfor ikke hos private selvstændige erhvervsdrivende? Hvorfor ikke hos virksomheder? Dertil er kun at sige, at man vel må have den formodning, at såvel selvstændige erhvervsdrivende som juridiske personer – aktieselskaber, anpartsselskaber – har aktiver, der kan gøres til genstand for tvangsinddrivelse; helt den samme formodning har man ikke nødvendigvis med lønmodtagere.

Flere, herunder ministeren, var også inde på, at forslaget ville kunne påvirke forbrugsmønstret og kreditgivningen. Det er ikke et argument, jeg tror holder i virkelighedens verden. Vi oplever allerede i dag, at der i meget vid udstrækning gives kredit, og jeg tror ærlig talt ikke, at et forslag som dette vil kunne medføre øget kreditgivning.

Som en indvending mod forslaget er det også blevet anført, at de private virksomheder har en mulighed for selv at vælge deres debitorer. Det er selvfølgelig en indvending, som et stykke hen